

Koop nu
Betaal later

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

www.eenvoudigcommuniceren.nl

www.lezenvooriedereen.be

Tekst: Annemarie Jongbloed

Redactie, vormgeving en beeldbewerking: Eenvoudig Communiceren

Beeld: Eenvoudig Communiceren

© 2026 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan.

ISBN 978 90 8696 817 6

NUR 284 en 286

Koop nu
Betaal later

ANNEMARIE JONGBLOED

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen.

Foute schoenen

‘Hoi’, zeg ik tegen Heleen en Fatma.

Heleen kijkt kort naar me. Dan draait ze naar Fatma en fluistert iets.

Fatma lacht.

Ik buig mijn hoofd. Vandaag ligt het aan mijn schoenen, denk ik. Ze lijken niet op die sneakers van Heleen en Fatma.

Mijn schoenen zijn oud. De verkeerde kleur. En te klein, maar dat zien ze niet.

Gisteren hoorde ik er wel bij. Dat kwam door mijn trui. Die was van het goede merk. Van dezelfde merkkleren die Heleen en Fatma dragen.

Toen mocht ik bij hen staan. Maar nu lopen ze lachend weg.

Gelukkig is de pauze voorbij. Alleen nog Engels en dan zijn we vrij.

De leraar vertelt over Engeland. Ik versta hem goed. Ik houd van de Engelse taal.

Ik kijk naar buiten terwijl de leraar vertelt. Meneer Korting heeft het over kastelen in Engeland.

‘Windsor Castle is beautiful’, zegt hij.

150€

Betaal met Klara

Koop nu / betaal later

Ik geloof hem meteen. Ik heb eens een foto op internet gezien van dat kasteel. Het was inderdaad mooi. Ik ga ernaartoe. Niet nu. Maar als ik rijk ben. Ooit.

‘Mirjam?’

Verschrikt kijk ik op.

Iedereen kijkt naar me.

‘Waar was je met je gedachten?’, vraagt meneer Korting in het Engels.

‘Eh, bij ... eh ... bij de *castles*’, stamel ik.

Ik hoop maar dat ik het goed uitspreek. Mijn wangen voelen warm. Ik heb een rode kop. Dat weet ik zeker.

Heleen en Fatma lachen.

‘Ik vroeg of je je laptop wil openen’, zegt meneer Korting. ‘We gaan een opdracht maken.’

Snel zet ik de laptop aan. Nou ja, snel? Ik ben wel vlug, maar de laptop niet. Ik leen die laptop van school. Het is een hele oude. En oudjes zijn langzaam.

Net als mijn opa. Papa lijkt steeds meer op hem. Die ligt vooral op de bank.

En als hij al iets doet, gaat het heel traag. Dat was voor zijn burn-out wel anders. Toen werkte hij vaak zeven dagen per week of zo.

De opdracht is makkelijk. Ik ben zo klaar. Meneer Korting legt iets uit aan Heleen. Ik zoek op internet naar schoenen van het goede merk. 150 euro zijn ze. Ik zucht. Dat heb ik niet. Met mijn oppasbaan verdien ik tien euro per uur. Ik kan voor de schoenen sparen. Maar voordat ik het geld bij elkaar heb ... Dat duurt wel erg lang. En aan papa kan ik zeker niets vragen. Nu hij geen werk heeft, hebben we vaak niet eens geld voor boodschappen. Toch klik ik door. En dan zie ik het: *Koop nu / betaal later.*

Klara

Ik bel aan bij de buurvrouw. Ze doet open met een schaal in haar hand. Eén keer in de week kookt ze voor ons.

Ik gluur onder het deksel. Zaalouk! Ik ben gek op deze Marokkaanse salade.

‘Dank u wel!’, roep ik uit.

De buurvrouw lacht.

‘Graag gedaan’, zegt ze.

Ik neem de schaal mee naar binnen. Met mijn voet schuif ik de post opzij. Rekeningen.

‘We eten zaalouk’, zeg ik tegen papa.

Papa komt langzaam van de bank.

‘Lekker’, zegt hij.

Maar het klinkt niet alsof hij trek heeft.

De schaal past net naast de vieze bekers op het aanrecht. Papa heeft dus weer niks gedaan. Ik zucht en begin met de afwas.

Papa komt bij me staan. Hij pakt een theedoek.

‘Sorry, Mirjam’, zegt hij. ‘Het lukte me weer niet.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Geeft niet’, zeg ik.

Even kijk ik opzij. Naar papa's witte gezicht. De blauwe kringen onder zijn ogen. Zou het ooit beter gaan? Die burn-out duurt al een half jaar of zo.

'Weet je wat *drained* betekent?', vraag ik.

Papa droogt een beker af. Dan legt hij de theedoek weg.

'Ik ga weer liggen.'

'Het is een Engels woord', zeg ik tegen zijn rug.

'Het betekent uitgeput.'

Papa zegt niets.

'Ik ben zelf ook *drained*', mompel ik.

Na de afwas maak ik huiswerk. Maar bij rekenen denk ik aan schoenen.

Ik pak mijn telefoon. Er zit een kras op het scherm. Die zat er al toen ik hem kreeg. Het is een tweedehands. Misschien wel tiendehands, zo oud is hij. Maar hij doet het. Daar gaat het om.

Heel even twijfel ik. Maar dan denk ik aan Heleen en Fatma.

In een paar seconden staat de app erop. Klara heet-ie. De app is eigenlijk voor mensen vanaf 18.

Maar ik pas mijn geboortjaar aan. Zo, nu ben ik volwassen.

Meteen koop ik de schoenen. Ik hoef ze pas over dertig dagen te betalen. Dan heb ik vast wel genoeg geld verdiend met oppassen. Heleen en Fatma hebben witte sneakers. Dus die kies ik ook. Morgen kan ik ze ophalen.

Dan zie ik sokken van het goede merk. Die heb ik ook nodig. Zeven paar. Voor elke dag van de week een schoon setje.

Even kijk ik nog naar een spijkerbroek. Die koop ik ook, besluit ik.

Net als ik klaar ben, hoor ik een geluid. Het is opa die binnenkomt. Ik ren naar de gang. Blij sla ik mijn armen om zijn smalle schouders.

Opa glimlacht. 'Dag, lieverd.'

'Eet je mee?', vraag ik. 'We hebben lekkere salade.'

'Nee, eten jullie dat maar samen op', zegt opa.

Hij wijst naar buiten. 'Ik heb fruit voor jullie mee.

Pak jij het uit mijn tas?'

Opa wijst naar de brommer voor ons huis. Daar hangt een tas aan.

39,99€

Betaal met Klara

Koop nu / betaal later

‘Dank je wel, opa’, zeg ik.

Opa heeft ook weinig geld, weet ik. Toch brengt hij af en toe fruit.

Opa pakt de post van de mat.

‘Die neem ik wel mee’, zegt hij.

Ik knik. Papa maakt al maanden geen brieven meer open. Hij doet helemaal niets meer.

Het is alsof opa weet wat ik denk.

‘Hij wordt beter’, zegt hij. ‘Je vader heeft tijd nodig. Maar het komt goed, echt.’

Ik wil hem geloven. Maar het lukt me niet.

Oppassen

‘Doei, pap. Ik ga oppassen.’

Papa steekt even zijn hand op: ‘Dag, schat.’

Ik vind het soms moeilijk om papa alleen te laten. Ik ben bang dat hij dan niets eet of drinkt. Gelukkig komt opa vaak.

Ik bel aan bij Sara. Ze doet open met Yusuf op haar arm.

Yusuf ziet mij en lacht meteen.

‘Jam, Jam!’, roept hij.

‘Ja, dat is Mirjam’, zegt Sara tegen hem.

Ze geeft Yusuf aan mij. Hij klemt zich stevig aan me vast.

‘Yusuf vindt jou leuker dan mij’, grinnikt Sara. ‘En ik ben zijn moeder. Lekker dan.’

Sara pakt haar jas.

‘Zijn speen ligt bij zijn bed. En neem lekker wat chips, hè. Je weet het te vinden.’

Ik knik.

‘Dag, kleine lieverd.’ Sara aait Yusuf over zijn hoofd.

‘En dag, grote lieverd’, zegt ze tegen mij.

Yusuf en ik zwaaien Sara uit. Ik houd Yusuf stevig tegen me aan.

'Je hebt een lieve mama', fluister ik in zijn nek. Was mijn mama ook zo lief? Papa zegt van wel. Zelf herinner ik me haar niet. Mama ging dood toen ik nog een baby was. Toen waren papa en ik met z'n tweeën. Ik weet niet anders. Papa zegt dat hij heel verdrietig was. Maar daar weet ik ook niets meer van.

Ik heb veel leuke herinneringen. Papa zong voor me. We gingen vaak samen naar de bibliotheek. Eén keer in de week bakte hij pannenkoeken. Hij hielp me met van alles. Met werkstukken bijvoorbeeld. Maar nu helpt hij me niet meer. Hij is te moe.

Yusuf wiebelt in mijn armen.

'Jij wil dansen, hè', zeg ik.

Ik dans met hem door de kamer. Net zoals papa dat vroeger met mij deed. Yusuf lacht. Heel even maar. Dan vallen zijn ogen dicht.

Voorzichtig leg ik hem in bed. Naast het bed staat een kast. De deur staat open. Er hangt een leuke trui.

En van het goede merk ... Ik loop de kamer uit en pak mijn telefoon. Met Klara kan ik die trui meteen kopen. Handig, dan haal ik morgen in één keer alles op.

159€

Betaal met Klara

Koop nu / betaal later